

kapott Stockholmban, de a svéd fővárosban sohasem érezte magát otthonosan, lelke mindig csak a szabad természet után vágyódott és alig várta a nyarat, mikor néhány hónapra visszatérhetett Dalarnába. Későbbi költeményei is kevés kivétellel csak Dalarnáról szólnak. Épügy, mint száz évvel előbb a svéd Anakreon, Carl Mikael Bellman, úgy Karlfeldt is egy népies alakot teremt az örökké vidám, szerelmes *Fridolin*-t, akinek a képében dalol azután az ő szeretett drága szülőföldjéről.

Jelen dolgozatomnak főcélja az volt, hogy kimutassam az Észak nagy lírikusának találkozását Petőfi szellemével, miért is nem térhetek ki Karlfeldt költészetének további bővebb méltatásaira. Mégis, hogy jelen vázlatom teljesebb legyen, még csak néhány kiegészítő vonást óhajtanék röviden felemlíteni. Karlfeldt épügy, mint Petőfi Sándor, szerette a vidám társaságot, megitta a jó bort, maga is örömmel vett részt a férfidalban. Versei közül nem egy épügy, mint Petőfi dalai, átmentek a nép ajkára, igazi svéd népdalokká lettek.

A dalarnai parasztnak szélesvállú ivadéka a svéd királyi Akadémia díszes aranyozott rokokótermeiben sohasem volt igazán otthon. Kiténtetést nem fogadott el, egyedül az uppsalai egyetem díszdoktori oklevelére volt büszke. Utolsó verskötetében, az 1930 őszi megjelenés *«Hösthorn»*-ban (Őszi kürtben) szinte Arany János *«Epilógus»*-ára emlékeztető szerény hangon mond köszönetet a derék díjért, a sok szép szóért, mivel az urak megajándékozták, azonban ő csak visszavágyódik a susogó lugasok mögé, az öreg fák alá, melyek levelüket és gyümölcseiket hullatják ölébe, oda, ahol a kora őszi szél keresztül-kasul száguld a mezőn és rázza a házak eresztét. Mintha megérezte volna közelgő halálát, mert ezeket mondja: Még egyszer megfuvom kürtömet a csillagos őszi ég alatt! Hadd zengjen *imára* a dal, aztán leteszem azt a téli fagyos földre, az orgona körülbúgta nagy Király trónusa elé».

Karlfeldt, a népies modern svéd líra legnagyobb poétája 1931 tavaszán örökre eltávozott a svéd fővárosból. Utolsó útjára az egész svéd nép osztatlan, őszinte részvéte kísérte. Most ott pihen a dalarnai falusi temetőben, a fehér törzsű nyírfák alatt, hová elhallatszik a Dal-folyó altató zúgása. Szelleme azonban tovább él új lelkesedést öntve a svéd ifjúság lelkébe, hogy ápolja és éléssze a honi föld szeretetét. S erre a mai súlyos időkben Svédországban is fokozott szükség van, mert kelet felől a vörös betegség miazmáit a svéd föld felé fújja a bolsevizmus szele. Lelketlen szovjet-agitátorok vörös áfiumot próbálnak elhinteni az egyszerű svéd parasztnak és famunkás szívébe. Amíg azonban a dalarnai nagy poéta versei élni fognak a svéd földön, amíg a hosszú és sötét téli esteken Karlfeldt dalait dalolja a dalarnai ifjú és leány, nem kell félni a svéd népet a szovjet csábításaitól.

Leffler Béla.

ROM.

*Emlékszel-e még? Egykoron
Ültünk az estéli romon.*

*Reánk meredt a szürke fal,
Éreztük, valamit akar.*

*Hallottuk, mintha mondaná,
Hogy írjuk nevünkel red.*

*Azóta minden messze tűnt,
Elcsavarodott életünk.*

*Nevünk egymástól elmaradt
És bemeszelték a falat.*

Falu Tamás.